

Arrest

nr. 317 389 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 oktober 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2003.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 april 2022. Op 19 april 2022 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 14 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 14 mei 2024 met nummer 306 507 wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 4 juni 2024 dient de verzoekende partij haar tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 10 juli 2024 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U, [W. S.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van het dorp Nazian Morchal in provincie Nangarhar. Toen u acht jaar oud was verhuisde u met uw gezin naar Spin Pul dorp, Shinwari district, provincie Nangarhar. U hield zich bezig met landbouw en u werkte in een hotel.

U hebt een eerste verzoek om internationale bescherming in België ingediend op 19 april 2022. U verklaarde het volgende:

Uw paternale oom is lang geleden gestorven en hij had twee jonge kinderen; [M. N.] en [M. W.]. Na zijn dood is uw vader met zijn weduwe getrouwd en werden de twee kinderen in uw gezin opgenomen. [M. N.] begon op een bepaald moment voor het leger en later de politie te werken. Hij kwam tijdens zijn dienst om het leven. Na de dood van zijn broer begon [M. W.] vaak om te gaan met de commandanten van de lokale politie controlepost. Op een bepaald moment begonnen de taliban hem te bedreigen omwille van deze contacten, maar hij nam het niet serieus. Op een bepaald moment kwamen twee talibs uit het dorp, [A.] en [W.], naar uw huis en namen [M. W.] mee en onthoofden hem. Toen uw vader het lijk van [M. W.] zag, is hij gestorven.

Een maand of anderhalve maand na de dood van uw broer en uw vader, hebben u en uw moeder een aangifte bij de politie gedaan tegen [A.] en [W.]. Anderhalve maand later werden zij door de politie opgepakt en naar de gevangenis in Kabul gebracht. Nadat de taliban de controle in Afghanistan overnam, werden alle taliban gevangenen vrijgelaten. [A.] en [W.] kwamen hierop naar uw huis en vroegen aan uw broer [H.] waar u was. U was toen niet thuis dus ze vertrokken. Uw familie besliste daarna u en [H.] weg te sturen. U verliet Afghanistan twee dagen na de machtsovername, samen met uw broer [H.].

*Op 14 september 2023 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing in zijn arrest van 14 mei 2024.

U verliet België niet en op 4 juni 2024 heeft u een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U verwijst vooreerst naar de asielmotieven die u eerder heeft uiteengezet en geeft aan dat u nog meer wil vertellen over uw broer [M. N.] en zijn werk. U verklaart dat de problemen nog actueel zijn en dat de taliban nog regelmatig komen vragen waar u bent. Daarnaast geeft u aan dat u samen met een vriend genaamd [D. A.] in een hotel werkte waar veel mensen van de voormalige overheid kwamen. De taliban kregen dit in de gaten en jullie werden daardoor door hen lastig gevallen. Op 16/05/2020 ontving u een dreigbrief door de taliban. Hierin stond vermeld dat u zich bij hen moest aanbieden, maar u heeft dit nooit gedaan. Ook [D. A.] ontving een dreigbrief en 20 dagen nadat u het land verliet, werd hij vermoord door de taliban. Ten slotte haalt u aan dat u de moeite heeft gedaan om de taal te leren, dat u hier een goed leven heeft en dat u niet weg wilt uit België.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw stiefmoeder, de taskara van uw paternale oom, de verkiezingskaarten van uw ouders van het jaar 2003-2004 en de envelop waarmee de documenten verstuurd werden. U legt ook kopieën neer van een convocatiebrief van de taliban en twee foto's van [D. A.].

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U haalt aan dat u een longprobleem heeft en last heeft van uw borstkas en astma (zie administratief dossier: registratie verzoek om internationale bescherming; verklaringen volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 13), maar u dient hier niets van documenten in.

Daarnaast gaf u op de Vragenlijst "Beoordeling bijzondere procedurele noden" aan dat er geen omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Bovendien blijkt uit uw verklaringen bij de DVZ dat u uitvoerig kon antwoorden op de gestelde vragen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Hierbij dient te worden benadrukt dat het CGVS uw vorig verzoek heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien u niet aannemelijk kon maken dat u een hechte familieband had met een werknemer van de voormalige overheid in Afghanistan, ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de vervolging ten aanzien van deze beweerde overheidswerknemer en uw familie, u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en uw algemene geloofwaardigheid reeds was aangetast door uw misleidende verklaringen omtrent uw beweerde minderjarige leeftijd.

De Raad bevestigde deze beslissing en merkte op dat de ter terechtzitting ingediende documenten (i.e., de originele bankkaart en originele legerbadge van uw broer en de foto van uw broer in uniform) duidelijk gemanipuleerd bleken te zijn. De Raad voegde ook toe dat u geen enkel concreet element aanhaalde waaruit zou kunnen blijken dat er bij u sprake is van (toegeschreven) verwestering, noch dat er concrete elementen waren waaruit bleek dat u iemand bent die door uw handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of als zodanig zal worden beschouwd. Daarnaast voegde de Raad toe dat u geen concrete elementen aanhaalde waaruit zou kunnen blijken dat u in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van uw profiel en/of uw verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in uw hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidige verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan.

Ten eerste, verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn, de taliban nog regelmatig achter u komen vragen en dat u nog meer wil vertellen over uw broer [M. N.] en zijn werk (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18). Hierbij dient, zoals hierboven aangestipt, opgemerkt te worden dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan gehecht worden.

De door u neergelegde identiteitsdocumenten van uw familieleden zijn niet van aard dat zij deze beoordeling kunnen wijzigen.

De verkiezingskaarten die u indient van uw ouders zijn duidelijk gemanipuleerd (zie map 'Documenten'). De kaarten bevatten schaduwen en perforatiegaten die erop wijzen dat deze kaarten gekopieerd werden, er daarna met stylo gegevens van uw ouders op gezet werden en daarna geplastificeerd werden. De kaart van uw moeder is bovendien slecht leesbaar.

De envelop toont enkel aan dat u documenten vanuit Pakistan heeft ontvangen.

In verband met de taskara's die u indient wijst het CGVS vooreerst op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documenten fraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Daarnaast werd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds gemotiveerd op uw taskara. Bovendien vormen taskara's slechts een eerste begin van bewijs van de identiteit van bepaalde personen in Afghanistan, maar hieruit kan geen familieband afgeleid worden, noch een bewijs van uw beweerde problemen daar.

Ten slotte heeft u eerder al aangetoond dat u niet terugdeinst van het manipuleren van documenten, waardoor – in combinatie met bovenstaande vaststelling omtrent de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten – aan de taskara van uw paternale oom en stiefmoeder geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden.

Bijgevolg gelden de conclusies getrokken bij uw eerste verzoek aldus nog steeds.

Ten tweede, wat betreft uw verklaring dat u samen met een vriend ([D. A.]) in een hotel werkte waar veel mensen van de voormalige overheid kwamen en u daardoor problemen met de taliban kreeg (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18), merkt het CGVS op dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.

U heeft over deze persoonlijke problemen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet gesproken, hoewel u hier meermaals de kans toe kreeg (CGVS, d.d. 30/06/2023, p. 7-8, 9, 17-18). U heeft deze zogenaamde problemen ook niet in uw verzoekschrift in het kader van uw beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing van het CGVS in uw eerste verzoek, noch tijdens de zitting bij de RVV aangehaald (zie administratief dossier). U geeft aan dat u dit niet eerder vertelde omdat u dacht dat u sowieso verblijfsdocumenten zou krijgen omwille van het werk van uw broer (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18), hetgeen geen afdoende verklaring is voor deze omissie. Deze problemen zouden namelijk al dateren van 2020 en volgens uw logica had u dit element dan tijdens uw verzoekschrift of de zitting moeten aanhalen, aangezien toen al duidelijk was dat u geen verblijfspapieren zou krijgen op basis van de verklaringen over het werk van uw broer. U kreeg doorheen uw procedure meermaals de kans om dit

persoonlijke element aan te halen, dat u dit niet eerder vermeldde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ook de documenten die u indient ter staving van dit element overtuigen niet (i.e., twee foto's en een convocatiebrieven van de taliban). Op één foto zou u te zien zijn met [D. A.] en de andere foto toont het lichaam van [D. A.]. De foto's die u indient tonen op zichzelf weinig aan – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn en kan gestorven zijn op gelijk welke wijze. De convocatiebrieven van de taliban die u neerlegt is slechts een kopie en eerder werd al gewezen op de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten (cfr. supra). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat kopieën van documenten makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. Bovendien staat de datum van deze convocatiebrieven in het Latijns schrift, wat uiterst bevreemdend is en – in combinatie met het feit dat u er niet van terugdeinst om gemanipuleerde documenten neer te leggen (cfr. supra) – hier lijkt te wijzen op het gefabriceerde karakter van deze brieven. Daarnaast geeft u aan dat u de brieven niet eerder voorlegde omdat uw moeder de brieven kwijt was en u dacht dat u met uw ander probleem bescherming zou krijgen. Zoals hierboven reeds aangehaald, is dit geen afdoende verklaring voor deze ommissie.

Ten derde, wat betreft uw verklaring dat u de moeite heeft gedaan om de taal te leren, dat u hier een goed leven heeft en niet weg wilt (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18), dient opgemerkt te worden dat dit elementen zijn die niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev blijkt dat de

veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge van de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in

verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in

2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die

een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige

regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door

de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghansen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaan en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De verzoekende partij verwijst naar en citeert de motivering van de bestreden beslissing omtrent haar verklaringen over de problemen die zij en haar vriend D.A. kregen bij de taliban door te werken in een hotel waar veel overheidsmedewerkers kwamen. Ze meent dat een verzoek om internationale bescherming niet kan geweigerd worden enkel en alleen omdat het laattijdig werd ingediend. Er dient immers onderzocht te worden of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Ze verwijst hierbij naar artikel 10.1 van de procedurerichtlijn. Ze stelt dat lidstaten ervoor moeten zorgen dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van de behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat ze niet zo snel mogelijk gedaan zijn. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat *mutatus mutandis* haar vluchtrelaas ook als niet-geloofwaardig kan bestempeld worden omdat de feiten niet onmiddellijk tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming meegedeeld werden. Haar vluchtrelaas dient grondig te worden onderzocht op basis van de informatie die de asielinstanties in hun bezit hebben op het ogenblik dat de asielautoriteiten een beslissing dienen te nemen.

2.3. Wat betreft de documenten die ze hierover neerlegt wenst ze te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijk bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid. Ze moeten het schriftelijk bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid zodat het schriftelijk bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling. Ze wenst zich dan ook uitdrukkelijk te verweren tegen de algemene stellingname van de commissaris-generaal waar hij wijst op het hoge niveau van corruptie dat heerst in Afghanistan waardoor zowat alle documenten kunnen worden nagemaakt. Hierdoor kan geen enkel document van Afghanistan nog als waarachtig worden gezien. Ze citeert vervolgens een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

2.4. De verzoekende partij verwijst verder naar verschillende rapporten waarmee ze een beeld wil schetsen van de humanitaire, socio-economische en veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat deze aanleiding kan geven tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoekende partij. Ze geeft in dit onderdeel ook kritiek op de gebruikte landeninformatie door de commissaris-generaal en meent dat er niet te veel gewicht kan worden gegeven aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld, significant lager is geworden.

2.5. De verzoekende partij vraagt om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar de commissaris-generaal.

2.6. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende rapporten en nieuwsartikelen:

- United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, “*Oral update on the situation of human rights in Afghanistan*”;
- WHO, “*Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus, Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Al-Mandhari, WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul*”, 22 september 2021;
- OCHA, “*Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus – 5 september 2021)*”, 13 september 2021;
- The Guardian, “*Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI*”, 7 september 2021;
- The New York Times, “*Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist*”, 18 August 2021.

3. Beoordeling

3.1. Juridisch kader

3.1.1. 4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.1.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming

rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming verklaart de verzoekende partij dat ze afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Ze verklaart dat haar paternale oom reeds lang geleden is gestorven en hij twee jonge kinderen had. Na zijn dood is haar vader met zijn weduwe getrouwd. De twee kinderen van haar paternale oom, M.N. en M.W., werden in haar gezin opgenomen. M.N. begon op een bepaald moment voor het leger en later de politie te werken. Hij stierf tijdens de uitvoering van zijn job. Na de dood van M.N. begon M.W. vaak om te gaan met de commandanten van de lokale politie van de controlepost. Op een bepaald moment begonnen de taliban hem te bedreigen omwille van deze contacten. Hij nam deze bedreigingen echter niet serieus. Op een bepaald moment kwamen twee talibs uit haar dorp naar haar huis. Ze ontvoerden M.W. en onthoofden hem. Toen de vader van de verzoekende partij het lichaam van M.W. zag, stierf hij. Anderhalve maand na de dood van M.W. en de vader van de verzoekende partij, hebben zij en haar moeder een aangifte bij de politie gedaan tegen deze talibanleden. Ze werden door de politie opgepakt en naar de gevangenis in Kabul gebracht. Na de machtsovername van de taliban werden alle gevangenen vrijgelaten. De twee talibanleden kwamen hierop terug naar huis en vroegen aan haar broer waar ze zich bevond. Haar familie besloot de verzoekende partij en haar broer weg te sturen. Ze verliet Afghanistan twee dagen na de machtsovername samen met haar broer.

Ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) haar taskara;
- (ii) de taskara van haar vader;
- (iii) de taskara's van haar twee geadopteerde broers;
- (iv) de taskara van haar oom;
- (v) de taskara van haar broer;
- (vi) een foto van de verzoekende partij;
- (vii) een foto van haar broer M.W.;
- (viii) werkdocumenten van haar broer;
- (ix) foto's van overleden familieleden zijnde W.N en haar vader;
- (x) foto's van haar broer H. in Iran en Turkije;
- (xi) de "originele" bankkaart van haar broer;
- (xii) de "originele" legerbadge van haar broer;
- (xiii) een foto van haar broer in uniform;
- (xiv) een foto van de verzoekende partij en haar broer in Iran.

In het arrest van 14 mei 2024 met nummer 306 507 oordeelt de Raad dat de verzoekende partij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat ze vervolging door de taliban dient te vrezen. Wat betreft de subsidiaire bescherming oordeelt de Raad in zijn arrest dat de huidige socio-economische en humanitaire omstandigheden op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vallen en dat ze geen andere concrete persoonlijke kenmerken aantoont en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat ze een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Ze maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die ze de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. De Raad stelt tenslotte vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft tegen dit arrest van de Raad geen cassatieberoep ingediend. Het voormelde arrest heeft dus kracht van gewijsde wat betekent dat de beoordeling van bovenvermelde elementen in het arrest vast staat.

3.2.2.1. In het kader van haar tweede en huidig verzoek om internationale bescherming verwijst de verzoekende partij naar vluchtmotieven die ze eerder heeft uiteengezet en geeft aan dat ze nog meer wil vertellen over haar broer M.N. en zijn werk. Ze verklaart dat haar problemen nog steeds actueel zijn en dat de taliban nog regelmatig komen vragen waar ze is. Daarnaast brengt ze naar voor dat ze samen met een vriend genaamd D.A. werkzaam was in een hotel waar veel mensen van de voormalige overheid kwamen. De taliban kregen dit in de gaten en ze werden lastig gevallen door de taliban hierover. Op 16 mei 2020 ontving ze een dreigbrief van de taliban. Hierin stond vermeld dat ze zich bij hen moest aanbieden maar de verzoekende partij heeft dit nooit gedaan. Ook haar vriend D.A. ontving een dreigbrief en 20 dagen nadat ze het land verliet, werd haar vriend D.A. vermoord door de taliban. Ze voert verder aan dat ze moeite heeft gedaan om de taal te leren, ze hier een goed leven heeft en dat ze niet weg wilt uit België.

Ter staving van haar huidig verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) haar taskara;
- (ii) de taskara van haar stiefmoeder;
- (iii) de taskara van haar paternale oom;
- (iv) de verkiezingskaarten van haar ouders in het jaar 2003-2004;
- (v) de envelop waarmee deze documenten verstuurd werden;
- (vi) kopieën van de convocatiebrief van de taliban;
- (vii) twee foto's van D.A.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De Raad herinnert er verder aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nieuwe verklaringen en stukken die de verzoekende partij aanbracht in het kader van haar huidig beschermingsverzoek en dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen in het kader van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Daarbij komt zij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

In het bijzonder oordeelt de verwerende partij terdege over de verklaringen van de verzoekende partij als volgt:

“ Ten eerste, verklaart u dat uw problemen nog steeds actueel zijn, de taliban nog regelmatig achter u komen vragen en dat u nog meer wil vertellen over uw broer [M. N.] en zijn werk (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18). Hierbij dient, zoals hierboven aangestipt, opgemerkt te worden dat er aan deze vervolgingsfeiten geen geloof kan gehecht worden.”

De verzoekende partij betwist in het verzoekschrift niet dat de verklaringen die zij aflegde in het kader van haar huidige, tweede beschermingsverzoek een herhaling betreffen van de vluchtmotieven die zij reeds aanhaalde in haar vorig beschermingsverzoek, waaraan het CGVS en de Raad geen geloof hebben gehecht. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor de taliban.

Aangaande de voorgelegde stukken wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“De door u neergelegde identiteitsdocumenten van uw familieleden zijn niet van aard dat zij deze beoordeling kunnen wijzigen.*

De verkiezingskaarten die u indient van uw ouders zijn duidelijk gemanipuleerd (zie map ‘Documenten’). De kaarten bevatten schaduwen en perforatiegaten die erop wijzen dat deze kaarten gekopieerd werden, er daarna met stylo gegevens van uw ouders op gezet werden en daarna geplastificeerd werden. De kaart van uw moeder is bovendien slecht leesbaar.

De envelop toont enkel aan dat u documenten vanuit Pakistan heeft ontvangen.

In verband met de taskara’s die u indient wijst het CGVS vooreerst op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documenten fraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Daarnaast werd tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds gemotiveerd op uw taskara. Bovendien vormen taskara’s slechts een eerste begin van bewijs van de identiteit van bepaalde personen in Afghanistan, maar hieruit kan geen familieband afgeleid worden, noch een bewijs van uw beweerde problemen daar.

Ten slotte heeft u eerder al aangetoond dat u niet terugdeinst van het manipuleren van documenten, waardoor – in combinatie met bovenstaande vaststelling omtrent de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten - aan de taskara van uw paternale oom en stiefmoeder geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden.

Bijgevolg gelden de conclusies getrokken bij uw eerste verzoek aldus nog steeds.”

Deze bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De verzoekende partij slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Het louter bekritisseren en hekelen van verweerders appreciatie zonder concrete argumenten die voorgaande inhoudelijke en vormelijke bevindingen kunnen ombuigen, kan evenmin worden aangenomen als een concrete betwisting van de motivering in de bestreden beslissing. Daarenboven werden de taskara van de verzoekende partij en van haar paternale oom reeds neergelegd in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Deze kunnen dus niet als nieuw worden beschouwd. De taskara van haar stiefmoeder kan verder op geen enkele manier aantonen dat ze een familieband heeft met haar broer noch kan het een bewijs leveren dat ze problemen heeft met de taliban wegens haar tewerkstelling voor een hotel in Afghanistan. Voorts is het niet duidelijk wat de verzoekende partij met de verkiezingskaarten wil aantonen. Het kan in ieder geval niet aantonen dat ze verwant is met een persoon die voor de Afghaanse overheid heeft gewerkt, noch dat ze bedreigd werd door de taliban omwille van haar tewerkstelling in een hotel.

Wanneer deze documenten met hun zeer beperkte inhoud alsook beperkte bewijswaarde, worden beoordeeld en meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat zij niet opwegen tegen het geheel van de bevindingen in het kader verzoekers eerste beschermingsverzoek waaruit volgt dat zijn verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban dermate tegenstrijdig, vaag en onaannemelijk waren dat er geen geloof aan kon worden gehecht. Gelet op voorgaande bevindingen zijn deze documenten wanneer ze worden beoordeeld in samenhang met het geheel van verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, niet van die aard dat ze een ander licht zouden kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de taliban. Deze documenten kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Inzake het tweede vluchtmotief van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd: *“ Ten tweede, wat betreft uw verklaring dat u samen met een vriend ([D. A.]) in een hotel werkte waar veel mensen van de voormalige overheid kwamen en u daardoor problemen met de taliban kreeg (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18), merkt het CGVS op dat hier geen geloof aan kan gehecht worden.*

U heeft over deze persoonlijke problemen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming niet gesproken, hoewel u hier meermaals de kans toe kreeg (CGVS, d.d. 30/06/2023, p. 7-8, 9, 17-18). U heeft deze zogenaamde problemen ook niet in uw verzoekschrift in het kader van uw beroepsprocedure tegen de negatieve beslissing van het CGVS in uw eerste verzoek, noch tijdens de zitting bij de RvV aangehaald (zie administratief dossier). U geeft aan dat u dit niet eerder vertelde omdat u dacht dat u sowieso verblijfsdocumenten zou krijgen omwille van het werk van uw broer (zie verklaring volgend verzoek, d.d. 20/06/2024, punt 18), hetgeen geen afdoende verklaring is voor deze ommissie. Deze problemen zouden namelijk al dateren van 2020 en volgens uw logica had u dit element dan tijdens uw verzoekschrift of de zitting moeten aanhalen, aangezien toen al duidelijk was dat u geen verblijfspapieren zou krijgen op basis van de verklaringen over het werk van uw broer. U kreeg doorheen uw procedure meermaals de kans om dit persoonlijke element aan te halen, dat u dit niet eerder vermeldde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Ook de documenten die u indient ter staving van dit element overtuigen niet (i.e., twee foto's en een convocatiebrieft van de taliban). Op één foto zou u te zien zijn met [D. A.] en de andere foto toont het lichaam van [D. A.]. De foto's die u indient tonen op zichzelf weinig aan – de afgebeelde persoon kan eender wie zijn en kan gestorven zijn op gelijk welke wijze. De convocatiebrieft van de taliban die u neerlegt is slechts een kopie en eerder werd al gewezen op de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten (cfr. supra). Hier kan nog aan toegevoegd worden dat kopieën van documenten makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip – en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan sowieso laag is. Bovendien staat de datum van deze convocatiebrieft in het Latijns schrift, wat uiterst bevreemdend is en – in combinatie met het feit dat u er niet van terugdeinst om gemanipuleerde documenten neer te leggen (cfr. supra) – hier lijkt te wijzen op het gefabriceerde karakter van deze brieft. Daarnaast geeft u aan dat u de brieft niet eerder voorlegde omdat uw moeder de brieft kwijt was en u dacht dat u met uw ander probleem bescherming zou krijgen. Zoals hierboven reeds aangehaald, is dit geen afdoende verklaring voor deze ommissie.”

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. De verzoekende partij verklaart zelf dat ze deze problemen niet naar voor heeft gebracht in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming omdat ze dacht dat haar verklaringen omtrent de tewerkstelling van haar broer voldoende waren om in België een verblijfsvergunning te verkrijgen (Zie vraag 18, “Verklaring Volgend Verzoek”, in het administratief dossier). Zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt had de verzoekende partij verschillende mogelijkheden om de problemen omwille van haar tewerkstelling in een hotel naar voor te brengen tijdens de procedure in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Zo had ze deze elementen kunnen aanbrengen in haar verzoekschrift tegen de beslissing van de commissaris-generaal waar haar eerste verzoek om internationale bescherming geweigerd werd of tijdens de daaropvolgende terechtzitting. *In casu* heeft de verzoekende partij voormeld vluchtmotief niet aangehaald in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, dit getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Daarenboven werd reeds in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming aan de verzoekende partij het belang uiteengezet om haar vluchtmotieven vanaf het begin aan te halen. Dat de verzoekende partij naliel om eerder een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen in België getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt te dezen manifest een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. Daarenboven heeft de verwerende partij niet enkel rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar tweede vluchtmotief dat ze nog niet eerder had aangehaald, doch ook deze beoordeeld in samenhang met de bijgebrachte stukken. De verzoekende partij heeft zeer beperkte verklaringen hierover afgelegd zowel in haar “*verklaring volgend verzoek*” als in het verzoekschrift. Evenmin onderbouwt deze verklaringen niet met enig bewijskrachtig document, gelet op hetgeen hieromtrent op goede gronden wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er dus niet in om de motivering van de commissaris-generaal hieromtrent te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen.

De verzoekende partij verklaart verder dat ze moeite heeft gedaan om de taal te leren, dat ze een goed leven heeft in België en hier niet weg wilt. In zoverre de verzoekende partij wil aantonen dat ze niet kan terugkeren naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering, kan ze niet worden gevolgd.

De Raad heeft in het kader van haar vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met haar profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft opgenomen in de bestreden beslissing, onder meer de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent haar vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt

dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In zoverre de verzoekende partij aanhaalt dat zij als verwesterd zal worden beschouwd door de taliban, omdat zij de taal geleerd heeft en hier een goed leven hier heeft, werd reeds besproken door de Raad in het kader van haar vorige beroepsprocedure. In het arrest van 14 mei 2024 met nummer 306 507 oordeelt de Raad onder meer dat “*et aan de verzoekende partij toekomt om haar vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat zij daar niet in slaagt. Verzoekende partij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat er bij haar sprake is van (toegeschreven) “verwestering” in de zin dat zij blijkt geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoekende partij iemand is die door haar handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat zij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij haar sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat verzoekende partij uiting geeft van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of haar omgeving in haar regio van herkomst. Verzoekende partij beperkt zich tot het wijzen op de persoonlijke ontwikkeling die hij heeft doorgemaakt, die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht en het bijbrengen per aanvullende nota van een algemeen en theoretisch betoog onder verwijzing naar algemene informatie, maar hieruit alleen kan niet blijken, laat staan dat verzoekende partij dit aannemelijk maakt, dat zij tijdens haar verblijf alhier een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld die de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. De niet nader gespecificeerde persoonlijke ontwikkeling die hem moreel, religieus, maatschappelijk en qua mens- en maatschappijvisie mijlenver verwijderd heeft van het kader zoals dat door de taliban wordt ingericht, mist de nodige concretisering. Verzoekende partij kan ook niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen om aannemelijk te maken dat zij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Door louter te verwijzen naar haar verblijf in België/Europa maakt verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij om deze reden is verwesterd of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan om die reden zal worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen. De Raad duidt erop dat uit haar verklaringen en het ondergane leeftijdsonderzoek blijkt dat zij minstens achttien jaar oud was toen zij in 2021 Afghanistan verliet, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan toch al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij haar gehele leven in Afghanistan heeft gewoond, werkte in een hotel en op vrije dagen op de velden werkte. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van ongeveer twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Het feit dat verzoeker in België bepaalde vrijheden en verschillen met de situatie in Afghanistan heeft gezien, maakt niet dat deze ervaring hem specifieke moeilijkheden zou kunnen opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.*”

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Verzoeker stelt dat hij de cultuur hier kent en het hier gewoon is geworden. Bij zijn verzoekschrift voegt hij verder positieve vermeldingen toe van zijn leerkrachten en attesten die betrekking hebben op zijn scholingstraject in België. De Raad wijst erop dat zijn inzet op school weliswaar een lovenswaardig element is wat aantoonst dat verzoeker zich inzet om mee te draaien in de samenleving, doch hieruit kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijf geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban.

Het feit dat hij een relatie heeft gehad met een Belgisch meisje, doet hier niet anders over denken. Los van het feit dat hij geheel nalaat dit element te onderbouwen of te staven zodat het beperkt blijft tot een blote bewering, kan hieruit als dusdanig niet worden besloten dat verzoeker niet langer in staat is de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij door deze relatie specifiek blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft verworven op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Verzoeker toont evenmin aan dat of hoe deze relatie gekend zou zijn in Afghanistan. Verzoeker blijft in gebreke om dit enigszins te concretiseren.

Met een loutere verwijzing naar deze eerdere relatie, zijn verblijf en scholing in België toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.”

Door louter aan te voeren dat ze moeite gedaan heeft om de taal te leren en hier een goed leven leidt, hetgeen trouwens op geen enkele manier wordt onderbouwd door enig document, maakt ze geenszins concreet aannemelijk dat er bij haar sprake is van een toegeschreven verwestering noch dat ze iemand is die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan als een dergelijk persoon zal worden beschouwd. Haar betoog dat ze moeite heeft gedaan om de taal te leren, een goed leven heeft in België en niet weg wil uit België kan dus niet gezien worden als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

3.2.3. De verzoekende partij brengt voorts geen elementen bij die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing die verband houden met de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de eerder gedane analyse van de Raad hierover in zijn arrest met nummer 306 507, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de geactualiseerde landeninformatie, waaronder de meest recente Afghanistan Country Guidance van mei 2024, blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd nog steeds actueel en correct zijn.

De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

3.2.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest met nummer 306 507 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer zij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

De verzoekende partij brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De verzoekende partij geeft in het verzoekschrift kritiek op de gebruikte landeninformatie om de veiligheidssituatie te beoordelen. Ze meent dat deze niet meer actueel is. Ze verwijst daarbij naar de rapporten EUAA “*Country Guidance*” van 22 april 2022 en de EUAA “*Country Focus*” van januari 2022. In het arrest van 14 mei 2024 met nummer 306 507 werd echter al rekening gehouden met meer recente informatie om de veiligheidssituatie te beoordelen namelijk de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023. Ook in de bestreden beslissing in het kader van haar huidige tweede verzoek om internationale bescherming werd er rekening gehouden met meer recente informatie namelijk EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van mei 2024 en EUAA “*COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024. Deze rapporten liggen in dezelfde lijn als de inhoud van het rapport dat in het bovenstaande arrest werden gebruikt. Haar kritiek op de gebruikte landeninformatie is dan ook niet dienstig.

Er is verder geen sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico voor de verzoekende partij zouden verhogen.

3.2.5. Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, kan worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming.

4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor er niet over de grond van het beroep zou kunnen worden geoordeeld. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS